

[Bjørn Elmquist]

Efter det nogle bemærkninger om kulturministerens redegørelse. Jeg synes såmænd, den er velmenende nok, i hvert fald den del af den, der redegør for regeringens grundlæggende mål for idrætspolitikken. Jeg må sige, at her sporer jeg i hvert fald, sådan som jeg har set teksten, ikke de store forsøg på en socialisering eller et uhæmmet ligemageri, men den linje holder desværre ikke hele vejen igennem i redegørelsen – det skal jeg komme tilbage til lidt senere.

På det konkrete plan synes jeg imidlertid at redegørelsen er påfaldende løs i det; der er meget få konklusioner, næsten ingen gode ideer, og på visse punkter er den ligefrem resignerende. Det gælder, hvor kulturministeren fastslår, at hendes ministeriums rolle nemt kan blive af marginal karakter. Heri skulle imidlertid ligge en udfordring, hedder det videre, til at koncentrere sig om udviklingsaspekter og andre almene forhold. Ja men hvad så, kulturminister, med at tage den opfordring op? Hvorfor affinder ministeren sig f.eks. blot med, at det meget omtalte eliteidrætsudvalg ingen vegne kommer? Vi har fået forklaringer derpå, men det går jo så langsomt med det arbejde, at når omsider f.eks. delrapporten om OL-kandidaternes vilkår op til 1980 kommer, er det for sent at bruge den til OL 1984, for så er forberedelserne til dem for længst startet, og så vil den til gengæld være forældet med henblik på forberedelserne til OL i 1988.

Videre vil jeg godt spørge: hvorfor tager ministeren ikke en mere koordinerende opgave på sig, ikke over for idrætten, mener jeg, den skal helst styre sig selv, men i forhold til andre myndigheder? Der er masser af konkrete problemer, som idrætten har liggende rundt omkring i de forskellige ministerier, og de kunne godt trænge til, hvad man med et venligt ord måske kunne kalde et hjælpende overblik. Det gælder over for miljøministeriet, f.eks. i spørgsmålet om at gøre det åbne land tilgængeligt for idrætsudøvere. Der findes masser af skove i Danmark, der er lukket for orienteringsløb f.eks. Og så er der den famøse, den bedrøvelige sag om golfklubben ved Buresø, som myndighederne nu vil jævne med jorden.

Over for undervisningsministeriet kunne man tage spørgsmål som fritidsloven og konsulentordningerne op, hvor den seneste ændring i tipsloven lagde op til en ændring til

fordel for idrætsorganisationerne, ligesom aftenskolernes tilbudsmuligheder gerne skulle lægges om, så man undgår rene idrætsaktiviteter og i stedet for lukker op for kurser for kommende idrætsledere. Og – det er stadig undervisningsministeriet, men undervisningsministeren er her ikke, det understreger behovet for koordinering og en indsats fra kulturministeren – en forsøgsmæssig oprettelse af en idrætsgren i gymnasiet, der er kompetencegivende til videre uddannelse.

Sammen med boligministeren og visse økonomiske ministre mener vi, der er behov for, at man ser på realkreditlovens regler om belåning af klubhuse og idrætslokaler, der opføres på privat initiativ, og på de rammebestemmelser, der gælder for kommunale investeringer, så vi igen kan få gang i opførelsen af disse mindre, decentrale anlæg.

Og mit forslag til kulturministeren her skal ikke være et forslag om at oprette et sportsministerium eller idrætsministeriet. Det mener vi i venstre ikke er en god idé. Det er nok så meget spørgsmålet om ikke at have en sportsminister, men en sportens minister, en, man har tillid til, en, som man kan henvende sig til, og der er meget, der tyder på, at vi ikke kommer uden om at få styrket den koordinerende afdeling eller det kontor, man i forvejen har i kulturministeriet. Jeg mener, at de ideer, som ministeren har om beskæftigelsesforanstaltninger, også skal ses i den sammenhæng.

I venstre vil vi godt være med til at se nærmere på sådanne forslag. For os er det en klar forudsætning, at de personer, det drejer sig om, bliver ansat af de enkelte organisationer eller klubber selv, at der med andre ord bliver tale om private ansættelsesforhold, men her har vi igen behov for en koordinerende indsats, og jeg vil godt tillade mig her at foreslå, at kulturministeren tager initiativ til at indkalde til en konference, hvor også de idrætslige organisationer sammen med arbejdsmarkedets parter kommer til at snakke disse ting igennem.

Finanserne og det finansielle regnestykke omkring idrætten skal jeg ikke gøre meget ud af, blot sige, at bloktilskuddene har jo været nævnt, og i venstre mener vi stadig, det bør overvejes. Men vi vil godt understrege, at de kommunale ordninger, der efter den såkaldte Lyngbymodel er vokset op over hele landet, ser ud til at fungere så vel, at bloktilskuds-